

i en Sindssygeanstalt eller i Tugthuset, saa foretrækker man Sindssygeanstalten. Ja, første Gang bliver der maaske Tale om betinget Benaadning; det antager jeg, men i alt Fald vil der i mangfoldige Tilfælde blive Tale om Varetægtsarrest. Nu spørger jeg den højtærede Justitsminister om, hvorledes det forholder sig med det offentlige Stilling til denne Sag. Det er jo meget muligt, at det offentlige overhovedet ikke har blandet sig i denne Sag, det kan jo være, at det her er gaaet akkurat, som det gik med Japaneren, jeg husker ikke hans Navn, det er ogsaa ligegyldigt i denne Sammenhæng. Det var jo ikke Justitsministeren, eller Udenrigsministeren, eller Krigsministeren, der var ingen Minister, som kendte noget til denne Japaner, som kendte det mindste til, at man var paa Jagt efter ham; det var Politimestrene, der besørgede det. Og „Dannebrog“ sagde, at dette var et Vidnesbyrd om, hvilke kloge Politimestre vi havde her i Landet, hvilke brillante Folk der havde Embederne her i Landet; nu kunde man se, at de behøvede ikke at have en Justitsminister til at svinge Krabasken over sig, de kunde selv hitte paa det, ligesom de forleden Dag i Hillerød kunde hitte paa at forlange Prygleloven forelagt.

Jeg vil tillade mig at spørge den ærede Minister om, hvorledes det har sig med Fru Munthe-Morgenstjerne, og jeg tilføjer, at jeg ønsker ikke denne Dame noget ondt, ligesom jeg overhovedet ikke ønsker, at Folk skulle behandles haardt, — ligegyldigt, om de ere Medlemmer af Over- eller Underklassen. Men jeg kunde ønske at alle, uanset om de ere fattige eller rige, naar de have gjort sig skyldige i en Forbrydelse, og der er en lille bitte Smule i Vejen med deres Forstand, blive behandlere ens. Fornylig er, som jeg nævnedes før, en Dreng bleven dømt til 8 Maaneders Forbedringshus, fordi han havde sat Ild paa Flakkebjerg. Drengen har en Gang tidligere sat Ild paa sin Husbonds Gaard i Vendsyssel. Det er kommet frem, at denne Dreng er noget indskrænket. Han har været anbragt i Pleje paa en halv Snes Steder, han har været paa Fattiggården, og nu var han havnet paa Flakkebjerg. Denne Dreng dømmes nu til 8 Maaneders Forbedringshus. Men siger jeg: vil dette egentlig nytte noget? Vilde der ikke være Anledning til at tage lige saa skaansomt paa ham som paa Fru Munthe-Morgenstjerne? Det kan jo være, at Justitsministeren har anvendt betinget

Benaadning overfor vedkommende Dreng, det er meget muligt.

Dernæst ønsker jeg at spørge den højtærede Minister, om der ikke kunde gøres noget for, at Købstæderne kunde blive fri for at betale til Polakkernes Hjemsendelse, naar de skulle tilbage til Polen, Rusland eller Schlesien, eller til Finlænderne, naar de skulle hjem til Finland. Vi have givet adskilligt ud for dem. De komme i stigende Antal her til Landet, og det er karakteristisk at se, at fra Aar til Aar er der flere og flere, der flygte fra Gaardene, de kunne ikke nære sig der; om det nu er, fordi Kosten er bleven sløjere, eller det er deres større Trang til bedre Livsvilkaar, der er Skyld deri, ved jeg ikke. Men det er faktisk, at de løbe fra Gaardene, og saa løbe de til Byerne, hvor de komme paa Politistationerne som subsistensløse, og saa maa vi betale for dem, for at de kunne komme hjem. Vi havde for nogen Tid siden et Par finske Kvinder, som vi maatte sende helt op til Helsingfors, og det var Aarhus Kommune, der maatte lægge Penge ud, og vel har den faaet refunderet noget af Amtets Købstæder, men den har dog maattet bære sin Part. Disse Udgifter ere stigende fra Aar til Aar, de ere stegne med over 200 pCt. i de sidste 4 Aar. De Herrere ville sikkert indrømme mig, at er der nogen Forpligtelse, vi ikke have, saa er det den at sørge for, at de Polakker blive sendte hjem, som Herregaardsmændene og Gods-ejerne indforskrive. Jeg synes, de Herrere burde selv paatage sig denne Udgift eller tvinges til at paatage sig den. Der er ingen Mening i, at det offentlige skal have Udgift deraf, og at vi i Byerne skulle have Udgift deraf, er der nu slet ingen Mening i. Jeg henstiller altsaa til den højtærede Minister, om han ikke kan gøre noget for, at disse Forhold kunne ændres, saa at vi kunne blive fri for at betale for Hjemsendelsen af disse stakkels fattige Mennesker, der blive lokkede og narrede herop og mangen Gang blive snydte og mishandlede, naar de ere komme herop.

Jeg vil dernæst takke den højtærede Trafikminister og den højtærede Kultusminister for den loyale Maade, hvorpaa det Løfte, der blev givet om fattige Feriebørns Udsendelse, er blevet udført. Jeg benytter Lejligheden til at sige, at naar denne Bevilling har kunnet udføres i det Omfang, saa at mange Tusinde have faaet godt deraf, bør Takken ikke alene rettes til dem, der paa Statens Vegne have stil-